

Indtrykket af denne Graad gjorde hende længe tavs. Det var første Gang, hun havde set nogen Følelse saa ganske betage ham. Hendes øjeblikkelige Indskydelse var derfor den at gaa hen og slaa Armene om hans Hals. Men hendes Forstand og Erfaring sagde hende betids, at hun ikke skulde gøre det men lade, som om hun ingenting havde set. Der var tillige noget i denne stærke Grebet-hed, der gjorde hende eftertænk-som, idet det vakte en Anelse om Fare, ja flygtig kaldte paa hendes Skinsyge.

Hun blev da siddende ganske stille, indtil Per af sig selv forlod Vinduet. Saa gik hun hen og tog ham under Armen. Og i nogen Tid gik de nu tavse frem og tilbage paa Gulvet, mens hun — med Hovedet paa hans Skulder — sank tilbage i de angstfulde Tanker, hvoraf Pers Brev om Formiddagen havde vakt hende op.

Ak ja, hun følte det godt, hun var i denne Tid kun daarlig skikket til at bringe andre Trøst. Hun var selv saa usikker, saa modløs. Med hendes Standhaftighed var det helt forbi, naar hun tænkte paa den lange Adskillelse. Om hun saa endda havde turdet betro sig til Per! Hun maatte daglig kæmpe en fortvivlet Kamp med sig selv for ikke at røbe noget for ham; maatte holde sig for Øje, hvormeget der blev sat paa Spil, dersom hun gjorde ham delagtig i sin store Hemmelighed, før Atlanterhavet skilte dem.